

Відбудуться Дні України в Кошицях

В місті Кошиці у квітні пройдуть Дні України. Ця акція проводиться вже вшосте.

Цю подію обговорили 22 січня 2020 року в Посольстві Словацької Республіки в Києві. До столиці України завітав приматор міста Кошиці Ярослав Полачек, заступниця міського голови Кошиць Луція Гурбальова, Уповноважений міста Кошиці з розвитку трансграничного співробітництва,

євро-українського товариства «Тандем» Наталія Бокулева та інші.

Як зазначив Надзвичайний і Повноважний Посол Словацької Республіки в Україні Марек Шафін, Дні України 2020 в місті Кошиці пройдуть з 23 по 30 квітня. Програма досить насичена та цікава. На увагу заслуговує «Словацько-український бізнесфорум/SUF2020» – на його майданчиках відбу-

ються презентації областей України, щоб словаки мали чітке уявлення про те, які зміни відбуваються в країні, яка є сусідкою Словаччини, як можна покращувати та розвивати співпрацю між різни-

ми організаціями не лише в питаннях економіки, а й культури, мистецтва, освіти, туризму та спорту тощо. На форумі обговорять поточну ситуацію в Україні, екологічні питання, потенціал прикордонної співпраці. Два дні форуму будуть окремо виділені для обговорення перспектив в розвитку питань туризму.

В рамках Днів України також відбудеться Всесвітній день книги та авторських прав. Традиційно буде проведений день української кухні та гастрономії. Організатори також обіцяють провести виставку картин українського художника Івана Кулеца (1880 – 1952), яку до Днів України готує СНМ – Музей української культури у Свиднику. Запланована також презентація української вишиванки майстрині Тетяни Протчевої. В рамках Днів заплановані виступи творчих колективів із України та Словаччини та майстер-класи з народної творчості.

Також у міському парку вперше проведуть спортивні змагання «Ветеранська мілья» – перший спільний міжнародний проект у Словаччині для ветеранів війни. Як зазначив Уповноважений Президента України

▲ На зустрічі в Посольстві Словацької Республіки в Україні. На фото (зліва): Луція Гурбальова, Ярослав Полачек, Марек Шафін, Вадим Свириденко, Наталія Бокулева, Едуард Бураш.

з питань реабілітації учасників бойових дій Вадим Свириденко, в забігу візьмуть участь ветерани АТО та учасники бойових дій, багато з яких отримали поранення.

«Ми хочемо показати, що війна в Україні ще не закінчена, але такі спільні акції об'єднання та співпраці країн заради миру дуже важливі», – зазначив Свириденко.

В Посольстві Словацької Республіки в Україні вважають, що ця традиційна економіко-культурна акція допоможе встановленню нових контактів між Словаччиною та Україною і допоможе розширенню спів-

праці в багатьох сферах. Як підкреслив Посол Марек Шафін, обов'язковим результатом запланованих Днів України у Кошицях стануть конкретні проекти по співпраці.

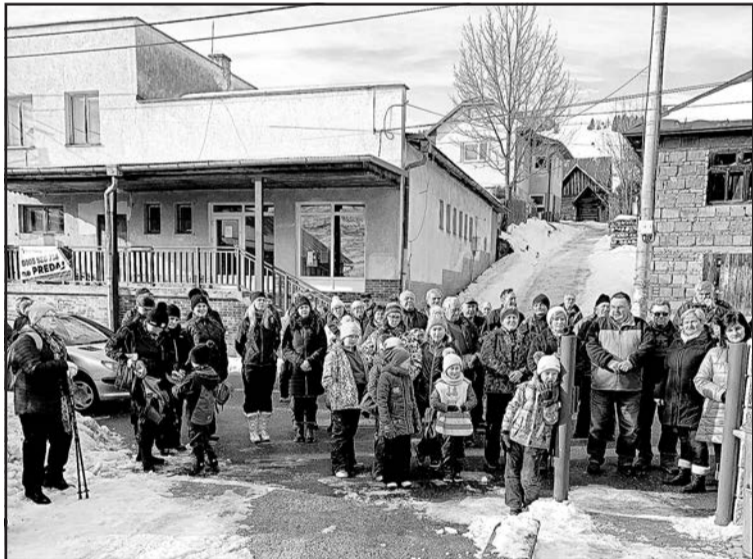
Поруч з Кошицьким самоврядним краєм, Кошицьким центром культури, Українською радою моди в організуванні Днів України залучені також Союз русинів-українців Словацької Республіки, СНМ – Музей української культури у Свиднику та інші спів організатори.

За матеріалами Посольства Словацької Республіки в Україні. Фото: Олександр Авраменко.

директор асоціації FEMAN Едуард Бураш, Уповноважений Президента України з питань реабілітації учасників бойових дій Вадим Свириденко, голова ГО Україн-

ми організацій не лише в питаннях економіки, а й культури, мистецтва, освіти, туризму та спорту тощо. На форумі обговорять поточну ситуацію в Україні,

Разом із селом Орябина жителі Литманової (окр. Стара Любовня) відзначили 75-ту річницю визволення наших сіл

урочистим актом покладання вінків до пам'ятника полеглим і традиційним туристичним походом. Похід розпочався в

На честь 75-річчя визволення відбувся 59-ий туристичний похід Орябина – Литманова

Орябині панахидою за упокій душ полеглих. Тому що випав невеликий сніг, у поході змогли взяти участь найменші діти з батьками і вони пройшли туристичним походом з Орябини до Литманової.

Наші села були звільнені 24 січня 1945 р. військами 4-го Українського фронту під командуванням генерала армії Івана Петрова. Метою акту покладання вінків і туристичного походу було вклонитись пам'яті полеглих визволителів і антифашистських борців, які загинули у Другій світовій війні.

За гарної сонячної погоди учасники згадали про своїх близьких і рідних, які полягли на полі бою. У наш час історію якось звикнуть бачити по-всякому. Ми бачимо історичні фільми, сучасні фільми з історичною темою і читаємо різні коментарі. Але бачити та говорити з тими, які брали участь у війні – то зовсім інша справа, яку не побачимо у фільмі або телевізії.

Присутніх на святі визволення і в поході за останні роки було найбільше – понад 100. Значну допомогу святу дала Основна школа в Оряби-

ні, яку відвідують діти не лише з Орябини, але і з Литманової.

На завершення походу нас чекало невелике освіження. Капусниця з рук наших добрих кухарок була найкращою крапкою за нашими спортивними кілометрами. Всі тишимося на похід у наступному році

Радує, що такими акціями в Орябині і Литмановій сучасна молодь може понести заповіт миру для наступних поколінь.

Мігр Наташа ГЛИНКОВА, старостка Литманової.

Тихий Потік справді тихий?

Днями Словаччину облетіла інформація про оновлення плану будівництва водоймища Тихий Потік. Старостка села Любича Здравецька (через її довгорічну боротьбу проти будівництва водоймища відома ще під дівочим прізвищем Джуґанова) назвала це 50-річною проблемою, а голова громадського об'єднання «Ludia a voda» Михал Кравчик таку ідею назвав «myslením minulého storočia». В колах противників побудови водоймища на чолі з Михалом Кравчиком виникла вже петиція.

Нагадаймо, що у зв'язку з побудовою Старинського водоймища під водою опинились 7 русько-українських сіл Старинської долини (водоймище побудоване в 1981 – 1988 рр.) – Дара, Остружниця (Стружниця), Руське, Смольник, Велика Поляна та Звала, так само під водою опинились села, де тепер водоймище Домаша (побудоване в 1962-1967 рр.) – Добра над Ондавою, Келча, Трепец, Велика Домаша, Турани над Ондавою, в тому числі русько-українські села Петеївці і частково Валків та Бзяне. В давніших планах затопленим мав бути і Свидник.

▲ Під час бесіди. На фото (вправо) Любиця Бабота, вліво – модератор вечора Єва Олар.

Любиця Бабота про мистецтво педагогічної і дослідницької праці

Одною з перших цього-річних акцій в Словацько-українському культурному та інформаційному центрі в Пряшеві був вечір під назвою «Незнайомі знайомі». 29 січня ц.р. гостем вечора була кількарічний завідувач кафедри української мови і літератури, директор Інституту русистики, україністики та славистики, продекан з питань закордон-

словацької, чеської, російської мов і навпаки доц. д-р Любиця Бабота, кандидат мистецтвознавства.

Любиця Бабота (нар. 4 вересня 1944 р.) добре відома в педагогічних і наукових колах, тому й бесіда розгорталася здебільшого навколо її педагогічної і дослідницької праці. Модератор вечора Єва Олар ставила запитання,

трих навчала в Українській гімназії по вул. Ділонговій в Пряшеві або в Пряшівському університеті. В цей святковий вечір один з її студентів, Марек Мохнач, співак, член співацької групи ПУЛЬСУ за супроводу на акордеоні Ігоря Крети виконав кілька її улюблених пісень.

Дальше коло запитань до Любиці Баботи були про її наукову діяльність у Науково-дослідному відділі кафедри української мови і літератури Пряшівського університету, де під керівництвом доц. Олени Рудловчак вона досліджувала українську літературу XIX і XX століть, зокрема літературу закарпатських українців та її контакти зі словацькою, мадярською, російською літературою. Монографія «Закарпатськоукраїнська проза другої половини XIX століття» та багато інших її робіт, які виходили в Словаччині, Чехії, Україні, Сербії, Канаді, США, Угорщині, розкривають мало-відомі і часто недосліджені сторінки закарпатськоукраїнської літератури.

Любиця Бабота розглядала дитячу літературу, писала про творчість Марійки Підгірянки, Ірини Невицької, іменем якої названа одна з центральних акцій СРУСР – «Струни серця Ірини Невицької».

Багатом цікаво було дізнатись і про те, що псевдонім Зореслав належить о. Севастьяну Саболові (український церковний та громадський діяч, священник УГКЦ, чернець-василіянин, поет і вчений), який приятелював із сім'єю Баботових. Він же хрестив Любу.

Літературно-історичні та краєзнавчі дослідження дали їй можливість передати свої знання за кордон в постдокторантурі Мультикультурного товариства історії Онтаріо в Торонто та на кафедрі слов'янських мов і літератур Торонтського університету в Торонто (Канада).

Любиця Бабота є носієм міжнародної премії «Золота фортуна» – Георгіївська медаль Міжнародного академічного рейтингу в Києві.

Заповнений зал з великою увагою сприйняв щире розповідь Любиці Баботи про свій життєвий і творчий шлях і побажав їй багато сил для того, аби продовжити ту працю, яку вона виконала на полі педагогіки і науки.

Анну Петрик нагороджено медаллю

Регіональна рада СРУСР в Пряшеві на своєму останньому засіданні 27 січня ц.р., крім іншого, оцінила заслуги довго-річної членки Первинної організації СРУСР в Пряшеві Анни Петрик з нагоди її круглого життєвого ювілею

Анна Петрик завжди чесно виконувала свої обов'язки в органах і організаціях СРУСР як заступник голови Регіональної ради СРУСР, член Центральної ради СРУСР, в останніх роках – голова Контрольно-ревізійної комісії Регіональної ради СРУСР.

Анна Петрик доказує, що вона є одною з тих членів, які завжди залежало на послідовному і якісному виконванні завдань не тільки тому, бо це випливало з її членства чи функції котрогось з органів СРУСР. Анна Петрик вірна своєму по-

ходженню, діалекту рідного села Нижнього Мирошова, що виявляє сердечним відношенням до русинів-українців. Свідчить про це й улюблений роками Новорічний бал в Пряшеві, до якого вкладає свої сили, охоту об'єднувати людей руського роду. Тут звучить рідне слово, живе тут дух народної культури, пісні, звичаїв, яких не слід зрікатися. Анна Петрик тривало й переконливо відноситься до загальноукраїнського духу нашої національності.

Виконуючий обов'язки голови ЦР СРУСР Павло Богдан за довгорічне членство, віддане відношення та самовіддану роботу для СРУСР передав Анні Петрик золоту медаль.

На фото: Анна Петрик (посередині) в колі членів Президії пряшівської Регіональної ради СРУСР.

Є.О.

Вийшла збірка поезій Ірини Мацко

Спілка українських письменників Словаччини наприкінці 2019 року видала збірку поезії «Прийде весна» Ірини Мацко (Пряшів, 2019 р., 60 стор., ISBN 978-80-971761-9-8).

Збірка містить 57 поетичних творів, головним чином, патріотичну лірику, поезію для дітей, любовну і пейзажну лірику. Патріотична лірика в неї переплітається з інтимною, в якій виражає найщиріші почуття до матері і батька, рідної землі, материнського слова. Окрему складову збірки становить поезія про Україну.

Ірина Мацко народилася 1961 року в містечку Бородянка на Київщині. Закінчила філософський факультет Київського національного університету ім. Т. Шевченка. Працювала вчителем історії та суспільствознавства. Заочно закінчила аспірантуру. Живе у Кошицях.

Є авторкою книжки для дітей «Казковий подарунок», яку видала в 2015 році в Україні у тандемі з О. Угнівенко – художником книги і автором вірша.

Нагороджена дипломами Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова».

Часто виступає з статтями та вістками в українській пресі Словаччини.

Ірина Мацко – член Спілки українських письменників Словаччини.

-мі-

Дзвінок у редакцію

А. Б., Пряшів: То правда, що у Свиднику відбулась анти-українська провокація?

Редакція: Так, відбувся «Подпорный мітінг», але без подпори.

Свидничани 24.1.2020 року проігнорували «подпорный мітінг» (всього п'ятнадцять з чимось осіб, в тому числі випадкові перехожі). Мета «мітінгу» – посягати на музейний маєток. Не допомогло ні те, що прибув братиславський партійний бос тяжкої ваги з кількома політиками. Мовчанка – найкраща відповідь політиканам.

Всі політичні партії без винятку (як проурядові, так і опозиційні) нацьковують русинів на українців. Українців від революційних подій 1989 року ставлять у позицію винуватих і створюють негативний стереотип українця. В рамках «деукраїнізації» відібрано тяжко збудовані русинами-українцями професійний театр, професійний ансамбль, Українську студію Словацького радіо. Пробують добратися до музею. Ліквідували останні українські школи, а русинські не побудували ні за 30 років. Українські школи проіснували всього 40 років, але за той час встигли підготувати сотні і тисячі добре підготованих учнів, значна частина з яких після здобуття вищої освіти як висококваліфіковані кадри повноправно з чехами і словаками включились у всі сфери суспільного життя.

-мі-

Народ скаже – як зав'яже

Тогда то буде, як мі нянько прийде з тамтого світу.

Тогда то буде, як на горі рак свисне.

Тогда то буде, як са догоры вода вберне.

Тогда то буде, як на долоні волуйса выроете.

Та ші в бога за дверми.

Тримай, чоловіче, березу, покы другу привезу.

Штирі воли і обіцяли, а куце паця дали.

Ші вельо тады воды потече.

Він не дасть собі по голові бродити.

-оле-

Підсумували діяльність звітно-виборні збори первинних організацій СРУСР в Пряшеві

11-го та 14-го січня цього року в Пряшеві у будинку Центру української культури пройшли звітно-виборні збори прашівських Первинних організацій номер 1, 2 і 3 Союзу русинів-українців СР.

Засідання зборів вела Марія Белей. Звіт про діяльність та господарювання первинних організацій зачитав Андрій Яцканин.

Діяльність прашівських первинних організацій СРУСР зосереджена передусім в Центрі української культури. Тут відбуваються різні культурно-освітні імпрези різного жанру, як літературно-музичні вечори, літературно-музичні монтажі та виставки. Початком січня 2020 р. в готелі «Дукля» відбувся традиційний Новорічний бал, який організаційно підготувала Анна Петрик. В минулому році наші первинні організації здобули підтримку від Міністерства культури СР для реалізації проектів «Незнайомі – знайомі», «Наша дума – наша пісня» та «Мистецтво для всіх».

Цикл зустрічей-вечорів «Незнайомі – знайомі» із відомими людьми показали

іншу, невідому нам сторінку їхнього життя. Цей цикл зустрічей проходить вже другий рік і модерує та готує ці зустрічі Єва Олар. Слід назвати декілька з них: «Вечір з Петром Бегені», «Віктор Копчак – журналіст та організатор культурно-національного життя», «о. Ярослав Пасок на дорогах з Пряшева в Австралію» та «Доля, вткана до полотна» – зустріч з Галиною Грешлик.

В рамках проекту «Наша дума – наша пісня» відбулися літературно-музичні монтажі, складені з українських пісень різного жанру («Українські народні пісні літературного походження XIX ст.», «Українські народні пісні до Дня Перемоги та до Дня матері», «Пісні Володимира Івасюка»). Сценарій та режисер цих монтажів – Віктор Гащак. У великому залі Центру української культури в рамках проекту «Мистецтво для всіх» пройшли виставки фотографій і картин, які організаційно підготував Ладислав Цупер. Всім організаторам та виступаючим належить велика подяка.

14-го березня з нагоди Міжнародного жіночого дня та ювілею поета Василя

Стуса відбувся літературно-музичний вечір за творами поета під назвою «Бути жінкою». Режисер – Евеліна Гвать.

6-го травня в Театрі ім. Олександра Духновича відбувся регіональний конкурсний огляд народних пісень «Маковицька струна 2019».

8-го вересня відбувся традиційний похід «Rozhlasová 25», який організує Первинна організація № 3.

В майбутньому необхідно привернути увагу праці із молоддю, притягнути до роботи студентську молодь міста Пряшева, в тому числі і студентів з України. Необхідно перенести культурно-освітню працю й до наших сіл, як Гералтів, Баєрівці, Ганигівці, Тихий Потік, Дрениця, Матяшка, Детрих і міста Сабинів.

Учасники зборів прийняли План дій на 2020 р. та переобрали склад комітетів первинних організацій й делегатів на Регіональну конференцію СРУСР.

Після засідання організації СРУСР відбулося Новорічне вітання з колядою.

Андрій ЯЦКАНИН.

Благодійний фонд «Хорова школа Павла Муравського» здійснив **Всеукраїнський мистецький проект**

Україна співає «Кобзаря»

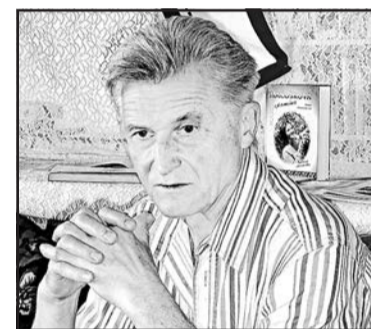
«Україна співає «Кобзаря» – перший системний масштабний запис провідними українськими хорами 110 творів 86 композиторів середини XIX – початку XXI ст. на основі Зібрання хорових творів у семи томах «Тарас Шевченко. Пісенний «Кобзар». Хорова Шевченкіана», що його уклад великий український хоровий диригент і педагог Павло Іванович Муравський (1914-2014).

Ось слова П. І. Муравського про поезію Тараса Григоровича Шевченка: «Я так люблю й так тонко чую поезію Тараса Шевченка, бо вона йде від самого серця! Шевченкова поезія легко кладеться на музику й легко співається, бо вона сповнена живим мелодійним звучанням. Мій заповітний задум – записати зі взірцевим академічним колективом усю хорова Шевченкіана... На жаль, мені не вдалося організувати взірцевий академічний хор для повного запису «Пісенного «Кобзаря». Тож завершити свій мистецький задум на основі укладеного мною Зібрання хорових творів у семи томах «Пісенний «Кобзар» заповідаю моїм учням. Їм належить здійснити Всеукраїнський мистецький проект «Україна співає «Кобзаря». Звучання «Пісенного «Кобзаря» має бути на рівні геніальної Шевченкової поезії. А здійснені кращими хорами записи стануть доступні широкому загалу: вони розійдуться по школах, закладах культури, й люди матимуть змогу слухати їх постійно. І так ми згадуватимемо й чутимемо Шевченка не тільки в день його народження і в день пам'яті, а, повсякчас і осягатимемо силу його духу та самі оживатимемо душами. Високомистецьке хорова озвучення проникливої Шевченкової поезії дає потужне відчуття волі й спонукає людей до культурного розвитку. А культурні люди

й житимуть краще, бо культурна людина знає, що треба робити, щоб жити не абияк, а достойно.»

У записові «Пісенного «Кобзаря» взяли участь на благодійних засадах 45 провідних хорових колективів із 17 міст України й українського зарубіжжя під орудою учнів і послідовників маестро Муравського. До аудіовидання дібрано також частину творів, які Павло Муравський свого часу записав з капелами «Трембіта», «Думка», хорами Українського радіо й Київської консерваторії.

«Пісенний «Кобзар» унікальний тим, що в ньому системно зібрано в основному всю Хорова Шевченкіану. Шевченків поетично-пісенний

▲ Олександр Шокало – письменник, культуролог, автор ідеї видань і керівник мистецького проекту, голова Наглядної ради Фонду.

феномен – неповторне явище у світовій поезії й музиці. Тарас Шевченко – єдиний у Світі поет, переважна частина поетичної спадщини якого живе у співі. На «Кобзар», у якому 237 поетичних творів, написано понад 3 000 музичних творів: композиторських інтерпретацій різних форм і жанрів від солоспівів до хороспівів, кантат, симфоній, опер, ораторій, балетів.

Хорова озвучення «Кобзаря» витончує сприйняття й відкриває розмаїття скарбів глибинної Шевченкової поезії, збагачує вишуканою музикою програми навчальних, професійних і самодіяльних хорів та сприяє розвитку українського хорового співу як базового мистецтва нашої національної культури.

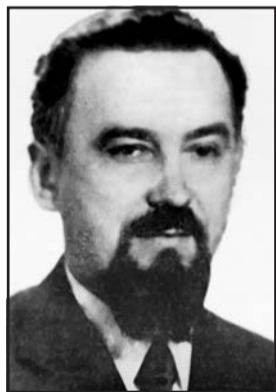
Будемо сподіватися, що Олександр Шокало докладе зусилля ще й до того, що представить «Пісенного «Кобзаря» і українській громаді Словаччини.

(ІЯ)

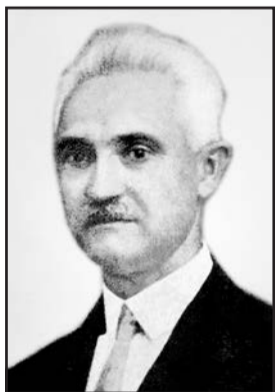
Православна церква канонізувала священнослужителів

▲ ієрей Владимир Петржек.

▲ о. прот. Вацлав Чікл.

▲ Ян Сонневенд.

Вони дали притулок парашутистам, і тому Православна церква Чеських земель і Словаччини тепер їх канонізувала. Владимир Петржек, Вацлав Чікл та Ян Сонневенд співпрацювали з парашутистами, які в 1942 р. здійснили напад на Райнгарда Гайдріха під час протекторату Чехії та Моравії.

Жертвою нацистської розправи став не лише єпископ-мученик Горазд (Matěj Pavlík, нар. 26. 5. 1879 р.), якого нацисти розстріляли у Празі 4.9.1942 р., але і священнослужителі Владимир Петржек (19.6.1908 – 5.9.1942), Вацлав Чікл (13.1.1900 – 4.9.1942) та голова ради кураторів церкви Ян Сонневенд (25.12.1880 – 4.9.1942). Саме вони сховали десантників у крипті церкви, де через кілька тижнів гестапо вислідило їх. І саме в цьому празькому православному храмі свв. Кирила і Мефодія в Празі (Praha 2, Ul. Resslova 9a) в

суботу, 8.2.2020 р., Петржек, Чікл та Сонневенд були канонізовані.

Петржек, Чікл і Сонневенд були важливими співпрацівниками парашутистів Яна Кубіша, Йозефа Габчика та інших п'яти учасників опору, вони надавали їм останній притулок перед їх викриттям і забезпечували для них продукти харчування та одяг. Парашутисти знайшли притулок у храмі день після здійснення замаху на Гайдріха.

Вирок смерті над Владимиром Петржеком виголошено 3 вересня 1942 р., а розстріляно – 5.9.1942 р. Жертвами нацистського режиму стали також члени його сім'ї – його батьки і брати та сестри. Вирок смерті над Вацлавом Чіклом було виголошено 3.9.1942 р., а розстріляно наступного дня. Його дружина Марія була вбита 24 жовтня 1942 р. в концтаборі в Матгаузені, а дочки прожили війну в концтаборі. Ян Сонневенд

був заарештований і після страшних катувань 3.9.1942 р. було виголошено смертний вирок, а наступного дня його було розстріляно. Дружину Марію разом з дочкою Людмилою було розстріляно 24 10.1942 р. в концтаборі в Матгаузені.

Свято нових чеських мучеників припадає на 5 вересня.

-мі-

Показали петриківський розпис в Смольнику

25 січня цього року чудовий майстер-клас петриківського розпису по дереву для української громади Смольника (окр. Гелніця) провела Тетяна Хаустова – талановитий майстер петриківського розпису по де-

реву, викладач техніки іконопису Полтавської місіонерської духовної семінарії м. Горішні Плавні, Україна. Організували акцію протоієрей Зоїл Рауш, настоятель православного храму Покрови Пресвятої Богородиці

в Смольнику разом з дружиною Тетяною Рауш. Учасники майстер-класу з великим інтересом слухали педагога про історію петриківського розпису, який сформувався на Дніпровщині в селищі Петриківка, звідки й походить назва цього виду мистецтва. Усі старанно вчилися техніці розпису народного мистецтва, що зберігає традиції оздоблення українського житла. Наприкінці кожен власноруч намалював на дереві малюнок в стилі петриківського розпису. Всі присутні на згадку отримали в подарунок петриківський сувенір.

Примітка з Вікіпедії: 5 грудня 2013 року петриківський розпис було включено до Репрезентативного списку нематеріальної культурної спадщини людства ЮНЕСКО.

▲ Учасники майстер-класу петриківського розпису по дереву в Смольнику.

Франтішек Кирняк

(23.6.1933, Руське – 28.1.2020, Снина)

Все життя Франтішка Кирняка було тісно пов'язане з школою, освітою і культурою. Як учитель і директор школи він роздавав свої знання молодому підростаючому поколінню, виховував у молоді почуття патріотизму, вірності своєму народу і традиціям.

Від імені Союзу русинів-українців Словацької Республіки, органів і організацій Союзу та Миської організації СРУСР в Снині прощальне слово над могилою виголосив Михайло Іванцо.

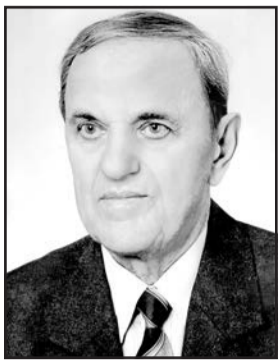
Він оцінив заслуги Франтішка Кирняка і, між іншим, сказав:

Як довгорічний голова Миської організації КСУТу в Снині, член Миської організації СРУСР, засновник і довгорічний голова Громадського об'єднання виселенців з Старинського водоймища Франтішек Кирняк дбає про збереження і розвиток мови, традицій і культури народу, з якого походить. З гордістю можемо згадувати Підвигорлатські фольклорні фестивалі на Рибниках, ініціатором зроду і одним з перших організаторів яких він був. Потім, як люди з семи сіл Старинської долини були змушені залишити свої домівки, свої родинні гнізда, з величезною енергією і ентузіазмом взявся за організування громадського об'єднання, яке організувало незабутні зустрічі родаків і дальші акції. На жаль, хвороба уже не дозволила йому організувати ювілейний тридцятий річниця. Ще лише недавно, на Різдвяному концерті мені сказав, що по Великодніх святах підготуємо для родаків акцію з весняною тематикою. На жаль, оту думку, той намір вже не встиг реалізувати і її вже будуть мусити організувати інші.

Окрему частину його багатогранної культурно-громадської діяльності становить, можна так сміло сказати, що то ціла епопея, – битва за заснування не лише культурного осередку для виселенців. Його невтомна енергія увінчалася успіхом і сьогодні в Снині є простори, які служать широкому спектру діяльності не лише з родаків виселенців.

Дорогий Франтішку, на цьому місці обіцяємо, же твоя робота на національному полі не пропаде даром, же будемо в ній продовжувати і далі.

Вічна тобі пам'ять!

Василь Скакандій

У четвер, 6 лютого, перестало битися серце відомого художника Василя Скакандія.

Василь Юлійович Скакандій народився 4 березня 1941 року в селі Середнє Ужгородського району Закарпатської області України.

У 1965 році закінчив графічний факультет Київського державного художнього інституту (зараз Національна академія образотворчого мистецтва). Він був творчим послідовником класиків закарпатського живопису А. Кашшай, З. Шолтеса, Е. Контратовича, Ф. Манайла, А. Коцьки.

Був портретистом, графіком, живописцем. Мав серію прекрасних акварельних робіт. Тривалий час працював викладачем в художньому коледжі, а потім Закарпатській академії мистецтв.

Ще в 1990 році став заслуженим художником УРСР, а в 2007 році – народним художником України. Смерть Василя Юлійовича є великою втратою для Закарпаття.

PMGuA

Гуцульські фіглі

Пішов старий гуцул до дохтора вивідати, чи доживе до 100 років?

- П'єте по ресторанах коньяки, вина, горівки, коктейлі?
- Та я купованої навіть до писка не беру!

- Їсьте куповану ковбасу, курите?

- Боронь боже! Ми перед советами стіко ковбаси робемо, що до нових сьвих стає.

- Вилежуетися на пляжах під промінном сонце, граєте в гольф, часто буваєте на нічних ралі на мотоцикльох і спортивних машинах?

- Прошу пана, а що таке гольф?.. Бо з того часу, як в мого Ромка поломався мотоцикль, то їздимо до Станіслава єно овтобусом. Але він йде з ране, в обід і ввечери.

- Може, вам не дають спокою карти, наркотики, дорогі любаски?

- Маткабоска! Добре, що вас не чує моя Гане.

- Маєте так мой-мой грошей, що переживаєте, аж не можете по ночох спати?

- Єно пенсія...
- Най го шляк трафе!
- Що пан дохтур каже?
- На якої біди вам тих сто років?!!

* * *

- Пане суддя, мій сусід обізав мене бегемотом!

- Коли то ся стало?
- В понеділок.

- А чого ви ся лише тепер жалуете?

- А я лиш учора увидів у інтернеті, що то є – бегемот – грох.

* * *

- А кілько ваша корова дає молока?

- 20 літру за день.

- А што з ним чините.

- Но, 10 лишаємо собі, а 15 продаємо...

Окружна організація пенсіонерів у Снині організує різні акції і спортивні змагання. 31 січня 2020 р. в Основній школі по вулиці Будователівській уже шостий раз відбулося змагання в настольному тенісі.

Місто і села Снина, Стащин, Убля, Земплинські Гамри, Пчоліне, Пихні мають активних і спортивно здатних пенсіонерів, які взяли участь у цій спортивній акції.

З-поміж 19 чоловіків та 4 жінок переможцями стали:

Жінки: М. Камозінова (Убля), Е. Мідлова (Снина), А. Ганцова (Снина).

Чоловіки: М. Шішкан (Снина), Д. Мішко (Снина), Я. Гіч (Снина).

Štvorhra (парна гра): Шішкан – Шіпталік, Мішко – Кер'янін, Шмайда – Коларський.

МК

Змагання пенсіонерів

▲ На фото М. Рокіткової (зліва): Мідлова, Соханічова, Ганцова, Камозінова.

Футбольний 4 Sport Cup 2020: перші місця для українських команд

Найкращим воротарем у цій категорії став Влад Карпець (Єврошпон-Смига), кращий бомбардир Гліб Рибальченко (Дарниця Київ).

Хлопчики U9: 1. Зінедін Ужго-

▲ ДСЮШ 26 Київ.

▲ Прикарпаття Івано-Франківськ.

▲ Єврошпон-Смига.

Пряшів. Пряшівська компанія 4 Sport підготувала вісімнадцятий за чергою міжнародний турнір з футболу в спортзалі 4 Sport Cup. 80 команд із шести країн у шести категоріях хлопців та однієї дівочої принесли цікаві та захоплюючі змагання.

Щороку українські команди також грають у цьому турнірі та досягають успіху. На вісімнадцятому році вони представились 28-ма і також домінували в ньому.

Українські команди дуже люблять відвідувати цей турнір, вони цінують якість та передумови спортивних і тренажерних залів Пряшева, організацію турніру, якісне протистояння командам, з якими вони інакше б не зустрічались. Турнір молоді допомагає у прогресі та вдосконаленні футболу.

Хлопчики U13: 1. UTE Labdarúgó Akadémia (Угорщина), 6. Юність Городище (UA).

Хлопчики U12: 1. 1. ФК Татран Пряшів, 4. ДСЮШ 26 Київ.

Хлопчики U11: 1. Восход Київ.

Найкращим бомбардиром турніру в цій категорії став Андрій Шакула (м. Київ)

Хлопчики U10: 1. Єврошпон-Смига (UA), 2. Дарниця Київ, 4. ФК Минай (UA), 6. Прикарпаття Івано-Франківськ.

род, 2. Прикарпаття Івано-Франківськ.

Найкращим гравцем у цій категорії став Дмитро Качур (Зінедін Ужгород).

Хлопчики U8: 1. ФСГ Ужгород, 2. Зінедін Ужгород, 4. ФК Минай.

Найкращим гравцем у цій категорії став Владислав Гайналі (ФСГ Ужгород), бомбардиром – Владислав Мартинич (Зінедін Ужгород).

Дівчата A15: 1. 1. ФК Татран Пряшів, 5. ФК Ужгород.

Ян ЯЦОШ,
спортивний журналіст, член комітету РО Словацького синдикату журналістів, Пряшів.
Фото: Віктор Замборський.

Закордонні українці вимагають

Спілка українських освітян діаспори (СУОД) звернулася з відкритим листом до Міністерства освіти і науки та Міністерства закордонних справ України.

Автори листа звертають увагу на важливість розвитку українського шкільництва в діаспори, розповідають про негативні наслідки у разі ненадання державою достатньої уваги цьому питанню та запрошують представників МОН та МЗС до участі у Першому міжнародному форумі українських освітян діаспори, який відбудеться 27 лютого – 1 березня в італійському місті Езі.

Вони запросили міністра освіти і науки Ганну Новосад та начальника Управління з питань закордонного українства та гуманітарного співробітництва МЗС України Ларису Дір відвідати зазначений форум, аби краще дізнатися про проблеми українського шкільництва за кордоном і про те, як освітяни діаспори планують їх вирішувати.

Відкритий лист підписали голова правління СУОД Марина Буть (Італія) та Керівна група СУОД у складі українських педагогів з Австралії, Італії, Тунісу та Норвегії.

Українформ.

НОВЕ ЖИТТЯ

NOVE ŽYTĽA KULT MINOR

s.r.o., Prešov, Tlačí Grafotlač, Prešov. Ev. číslo EV 3301/09. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín.

Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Ročník 70. Šéfredaktor Miroslav Iljuk. Adresa redakcie: Janka Borodáča 5, 081 08 Prešov. Tel. 051/7733 707, e-mail: novezytta@nexta.sk. Náklad: 500 ks. Ročné predplatné 10,40 € Štvrťročné predplatné 2,60 € Objednávky na predplatné prijíma každá pošta a doručovateľ Slovenskej pošty, alebo e-mail: predplatne@slposta.sk. Objednávky do zahraničia vybavuje: Slovenská pošta, a.s., Stredisko predplatného tlačie. Uzbecká 4, P. O. Box 164, 820 14 Bratislava 214, e-mail: zahranična.tlac@slposta.sk. Objednávky na predplatné do zahraničia prijíma: SLOVART G.T.G., spol. s r.o., Krupinská 4, P. O. Box 152, 852 99 Bratislava, e-mail: info@slovar-tgg.sk. Počítačová sada NITECH s.r.o., Prešov, Tlačí Grafotlač, Prešov. Ev. číslo EV 3301/09. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín.

НОВЕ ЖИТТЯ

Видеа Союз русинів-українців СР.
Рік видання 70. Головний редактор Мiroslav Iljuk. Адреса редакції та адміністрації: 081 08 Пряшів, Янка Бородача, 5. Телефон 051/7733 707, e-mail: novezytta@nexta.sk. Рукописи і фотографії повертаються на просьбу автора. Редакція залишає за собою право скорочувати статті. Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди і не обов'язково збігаються з поглядами редакції.

Видеа Союз русинів-українців СР.

Рік видання 70. Головний редактор Мiroslav Iljuk. Адреса редакції та адміністрації: 081 08 Пряшів, Янка Бородача, 5. Телефон 051/7733 707, e-mail: novezytta@nexta.sk. Рукописи і фотографії повертаються на просьбу автора. Редакція залишає за собою право скорочувати статті. Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди і не обов'язково збігаються з поглядами редакції.